

Für Edith

“Als de fietser niet meer schrijft, moet de schrijver maar gaan fietsen,” moet ze gedacht hebben.

Ze is de genaamde Edith, Talmoedse vrouw van Lot, wiens lot allang een slecht lot beschoren is, evenals het onze. Edith is alomtegenwoordig als regionaal verslaggever voor Vlaamse kwaliteitskrangen, graag vertoevend in de onmiddellijke nabijheid van *cleane* wielersporters. Nu recentelijk ook opduikend in spannend passend wieleroutfit, de geroodeerde racefiets nonchalant in de hand, en een glimlach van linker oor tot rechter oor ten aanblik van de verbaasd kijkende LPG-er, Diesel-er of Super-er (M/V, allemaal). Een blijk van moed, zelfvertrouwen of onwetendheid?

Ook met ons gaat het goed, dank u. Hoogtijd om eens een feestje te bouwen, zou je kunnen denken, want de eerste rit met WTC Oeselgem Ontspanning Verenigt ligt al méér dan 10 jaar achter ons (dus kans verkeken). Alsof het gisteren was. Die eerste bergrit als jonge en onervaren *miner fortyniner* op mijn gevreesde stalen Colombo-met-verzet-aan-het-kader-en-net-verlost-van-pedalen-met-haken was ik trouwens in goede doen. Van zodra het naar omhoog ging en we naar een muur leken op te kijken, ging ik dansend op de pedalen vlot mee met de gevleugelden en lichtgewichtten, zowat de volle eerste vijftig meter. “Wij zijn boven,” wist ik toen, “wat is dat vlot gegaan.” De bocht naar rechts of naar links tussen de bomen had ik niet zien aankomen, en van de volgende vijfhonderd meter Vlaamse bergen weet ik ook niets meer behalve die scheurende pijn in de benen, het bonzen in mijn borst, en het zwart voor mijn ogen. Een kleur die ik nog vele malen zou zien, en niet alleen die dag.

Sindsdien is het alleen maar bergaf gegaan. Ook als het bergop hing. Net zoals met de Kroniekjes, hoor ik menigeen denken.

Wij wensen Edith een deugddoend verblijf op de fiets, de obligate valpartij en de vermaledijde zadelpijnen. Maar vooral de geneugte van een paar uren sporten in aangezaam gezelschap des zondags morgens, afgerond met een pot met schuimende kraag op het terras van De Vierschaar.

Zoals Freddy me steeds maar tracht wijs te maken: “Het leven kan toch schoon zijn!”

---oooOOOooo---